

Књига пророка Данила — број пет

Sedamdeset godina

Jeff Pippenger

2023-11-29

Јоаким је био први од последња три цара Јуде, и када су га Вавилонци покорили, отпочело је седамдесет година ропства за јужно царство. Тих седамдесет година означава раздобље током којег ће Вавилон, прво царство библијског пророчанства, владати. У двадесет трећем поглављу Исаије, тирска блудница биће заборављена седамдесет симболичких година, које су пророчки означене као дани једнога цара. У библијском пророчанству цар је царство, а дани јединог царства библијског пророчанства који су износили седамдесет година били су дани Вавилона.

Током те историје, тирска блудница, која представља папство, била би заборављена. На крају седамдесет симболичних година, била би споменута и изашла би те чинила блуд са свим царствима земаљским. Духовни блуд је незаконит однос у спајању цркве и државе. На крају симболичних седамдесет година, папство би ступило у однос са Уједињеним нацијама, представљеним свим царевима са којима тирска блудница чини блуд на крају седамдесет симболичних година. Царство које влада током седамдесет симболичних година јесу Сједињене Државе, звер из земље са два рога.

Поглавља од првог до петог у Књизи пророка Данила приказују историју седамдесет година Вавилона, и стога та поглавља представљају историју оба рога звери из земље. Четврто и пето поглавље указују на првог и последњег цара Вавилона, а та два поглавља заједно приказују историју звери из земље и њена два рога. Суд над два рога, као и над самом звери из земље, представљен је судом над првим царем и последњим царем. Навуходоносоров суд био је изгнанство за „седам времена“, док је живео као дивља звер током две хиљаде пет стотина и двадесет дана од траве и росе. Валтасаров суд био је написан на зиду и изједначен са бројем две хиљаде пет стотина и двадесет, чиме се показује да је суд над звери из земље и њена два рога представљен „седам времена“ из 3. Мојсијеве 26. Ово се заснива на сведочанству два цара, а та два сведока представљају првог и последњег.

„Sedam vremena“ jeste kamen spoticanja za adventizam, te stoga ne može biti prepoznato, premda je očigledno prisutno — za one koji žele da vide. Ono je simbol suda nad narodom (Vavilonom) koji je vladao sedamdeset godina, i simbol suda nad carstvom koje vlada sedamdeset simboličkih godina. Kada je William Miller izneo svoje razumevanje „sedam vremena“ iz Levitske dvadeset i šeste glave, upotrebio je Navuhodonosorovih dve hiljade pet stotina dvadeset dana života kao zveri u četvrtoj glavi Danila kao jednog od proročkih svedoka koji podupiru „sedam vremena“ iz Levitske dvadeset i šeste glave. „Sedam vremena“ jeste i kamen temeljac i kamen zaglavni u četvrtoj glavi Zaharije. Isus, sestra White, Isaija i Petar ga prepoznaju kao kamen koji postaje glava od ugla. To je krunska doktrina biblijskog proroštva, premda je u suštini nevidljiva onima koji tvrde da su vesnici trećeg anđela.

Док почињемо да разматрамо првих шест поглавља књиге пророка Данила, важно је да уочимо да се већ од самог почетка препознаје „седам времена“. Када је Јоаким био оборен од Вавилона, започело је седамдесетогодишње ропство. Књига Дневника објашњава зашто су били одведени у ропство на седамдесет година.

Седекији беше двадесет и једна година кад поче да царује, и царова једанаест година у Јерусалиму. И чињаше што је зло пред Господом Богом својим, и не понизи се пред Јеремијом пророком, који говораше из уста Господњих. И побуни се и против цара Навуходоносора, који га беше заклео Богом; али он укрути врат свој и отврду срце своје да се не обрати ка Господу Богу Израиљеву. А и сви главари свештенички и народ веома преступаху, по свим гадостима незнабожаца; и оскврнише дом Господњи, који он беше осветио у Јерусалиму. И Господ Бог отаца њихових слаше им по гласницима својим, устајући рано и шаљући, јер му беше жао народа његова и стана његова. Али они се ругаху гласницима Божјим, и презираху речи његове, и злостављаху пророке његове, докле се гнев Господњи не подиже на народ његов, те више не беше лека. Зато доведе на њих цара Халдејскога, који мачем побје младиће њихове у дому светиње њихове, и не помилова ни младића ни девојке, ни старца ни онога који беше погнут од старости: све их предаде у руку његову. И све судове дома Божјега, велике и мале, и ризнице дома Господњега, и ризнице царева и кнезова његових, све то однесе у Вавилон. И спалише дом Божји, и развалише зид јерусалимски, и све дворева његове спалише огњем, и уништише све драгоцене ствари његове. А оне који измаче мачу одведе у Вавилон, где беху слуге њему и синовима његовим до царовања царства персијскога: да се испуни реч Господња из уста Јеремијиних, докле земља не одслужи суботе своје; јер за све време докле лежаше пуста, празноваше суботу, да се наврши седамдесет година. А прве године Кира, цара персијскога, да би се испунила реч Господња из уста Јеремијиних, Господ подиже дух Кира, цара персијскога, те он огласи по свему царству своме, и стави и на писмо, говорећи: Овако вели Кир, цар персијски: сва царства земаљска даде ми Господ Бог небески; и он ми заповеди да му сазидам дом у Јерусалиму, који је у Јуди. Ко је међу вама од свега народа његова? Господ Бог његов нека буде с њим, и нека иде горе. 2 Дневника 36:11–23.

Седамдесет година у ропству требало је да испуни реч Јеремијину: „докле земља не ужива своје суботе; све време док је пустела, празноваће суботу.“ Постоји само један одломак у Речи Божјој, осим стиха у Дневницима који наводимо, који говори о томе да земља „ужива“ своје суботе. Тај одломак налази се у двадесет петом и двадесет шестом поглављу Левитске књиге. Двадесет пето поглавље даје упутство о томе како допустити земљи да ужива свој суботни починак, а двадесет шесто поглавље излаже проклетство „седам пута“ ако се та савезна упутства не би држала.

Судбина Јоакима означила је почетак ропства, које је саставни део онога што је Данило у деветом поглављу назвао Мојсијевим „проклетством“ и „заклетвом“. Данило је разумео проклетство „седам времена“, јер у деветом поглављу сведочи да је управо проучавањем Јеремијиног пророчанства о седамдесет година разумео број година током којих ће Божји народ бити у ропству у Вавилону.

Прве године његове владавине ја, Данило, разумех из књига број година о којима дође реч Господња Јеремији пророку, да ће се навршити седамдесет година пустошења Јерусалима. Данило 9:2.

Данило је разумео тих седамдесет година „из књига“, а не само из књиге Јеремијине. Друга књига коју је разумео били су Мојсијеви списи, јер у својој молитви он поистовећује „проклетство“ тих седамдесет година ропства са Мојсијевом „заклетвом“. Реч у деветој глави Данила, која је преведена као „заклетва“, јесте иста реч која је у двадесет шестој глави Левитске књиге преведена као „седам пута“. Ропство Јуде у Вавилону током седамдесет година било је испуњење проклетства „седам пута“, без обзира на то шта би било који савремени теолог могао тврдити. То је јасно као дан, али само ако сте вољни да видите.

И Господ проговори Мојсију на гори Синају говорећи: Кажи синовима Израиљевим и реци им: Кад дођете у земљу коју вам дајем, тада нека земља празнује суботу Господу. Шест година засејавај своју њиву, и шест година орезуј свој виноград, и сабирај род његов; а седме године нека буде субота потпуног починка за земљу, субота Господу: немој засејавати своју њиву, нити резивати свој виноград. Оно што само од себе израсте после твоје жетве немој жети, нити сабирај грозђе са свога необрезаног винограда; јер је то година починка за земљу. И суботни род земље нека вам буде за храну: теби, и твојим слугама, и твојој службици, и твојим најамницима, и дошљаку који борави с тобом, и твојој стоци, и зверима што су у твојој земљи; сав њен род нека буде за храну. И изброј себи седам субота година, седам пута по седам година; и време тих седам субота година нека ти буде четрдесет и девет година. Тада заповеди да затруби труба јубилеја десетог дана седмог месеца; на Дан помирења нека труба затруби по свој вашој земљи. Левитска 25:1–9.

Важно је увидети да се, у упутствима о томе да земља почива, седам циклуса од шест година обрађивања земље и једне године у којој се земљи допушта да почива настављају до четрдесет девете године, када је требало да буде јубилеј који означава испуњење седам циклуса од по седам година. Кључна тачка коју треба уочити јесте да је труба јубилеја требало да затруби на Дан помирења, чиме се показује да је, када је противобразни Дан помирења започео 22. октобра 1844. године, тада требало да затруби и јубиларна труба која представља циклус „седам времена“. „Седам времена“, која су започела када је Манасија био одведен у Вавилон 677. године пре Христа, представљала су две хиљаде пет стотина и двадесет година које су се завршиле на противобразни Дан помирења. Ову повезаност пропустиће да виде само они који нису вољни да виде. Циклус „седам времена“ повезан је са две хиљаде и три стотине година.

Такође је важно увидети да се у оквиру заветних упутстава из првих девет стихова двадесет пете главе Левитске књиге налази најдубља илустрација начела дан-за-годину у Божјој Речи. Гомила измишљотина коју теолози избацују да би стадо одржали опијеним вавилонским вином јесте тврдња да је суд о „седам времена“ у двадесет шестој глави погрешно разумевање јеврејског значења речи преведене као „седам времена“. Тај аргумент није истинит. Јеврејско значење те речи у потпуности садржи унутар своје дефиниције

оправдање за њену примену у бројчаном смислу, али њихов погрешни аргумент, који подупиру погрешно усмереном премисом заснованом на њиховој самопроглашеној стручности у јеврејској граматици, једноставно је аргумент скретања пажње.

Суд представљен као „седам времена“ у двадесет шестом поглављу, препознаје се по контексту тог одломка, а не по томе што неки савремени теолози изврћу хебрејски језик. Вилијам Милер је извео свој закључак без икаквог позивања на хебрејски језик, а надахнуће је потврдило да је његово разумевање било исправно. Анђели су усмеравали његово разумевање на основу контекста поглавља у коме се налази суд „седам времена“, а не на основу хебрејског језика.

Контекст двадесет пете главе јесте у томе што су у њој изложене одредбе завета, а затим двадесет шеста глава износи обећани благослов за држање тих заветних упутстава, а потом указује на оно што Данило назива „Мојсијевим проклетством“ за непослушност тим упутствима.

Контекст је тема начела дан-за-годину у библијском пророчанству. Ти уводни стихови из двадесет пете главе Левитске књиге указују на то да у библијском пророчанству један дан представља једну годину. У књизи Изласка, Мојсије јасно показује однос између суботњег починка седмога дана за човека и стоку, и суботњег починка седме године за земљу.

И шест година засејаваћеш своју земљу и сабираћеш њене плодове; а седме године оставићеш је да почива и мирује, да сиромаси из твога народа једу; а што они оставе, нека једу звери пољске. Тако поступај и са својим виноградом и са својим маслинаком. Шест дана ради свој посао, а седмога дана почини, да отпочину твој во и твој магарац, и да се окрепе син твоје слушкиње и дошљак. Излазак 23:10–12.

У оквиру та три стиха може се уочити да се дан одмора за људе и животиње изједначава са годином одмора за земљу. У двадесет петом поглављу Књиге Левитске, у првих пет стихова, налазимо истоветну граматичку структуру као у заповести о суботи у двадесетом поглављу Књиге Изласка, стихови осам до једанаест.

И Господ рече Мојсију на гори Синајској, говорећи: Кажите синовима Израљејевим и реци им: Кад дођете у земљу коју вам дајем, нека земља празнује суботу Господњу. Шест година засејавај њиву своју, и шест година орезуј виноград свој и сабирај плод његов; а седме године нека буде земљи субота потпуног починка, субота Господња: не засејавај њиву своју и не орезуј виноград свој. Што само од себе израсте од жетве твоје, не жањи, нити сабирај грождје са необрезане лозе своје; јер је то година починка за земљу. Левитска 25:1–5.

Сећај се дана суботњег, да га светкујеш. Шест дана ради, и сврши све послове своје. А седми је дан субота Господу Богу твојему; тада немој радити никаквога посла, ни ти, ни син твој, ни кћи твоја, ни слуга твој, ни слушкиња твоја, ни стока твоја, ни дошљак који је у вратима твојим. Јер је за шест дана Господ створио небо и земљу, море и све што је у њима, а седмога дана починуо; зато је Господ благословио дан суботњи и посветио га. Излазак 20:8–11.

Заједно, две заповести о суботи одређују контекст Левитске књиге двадесет пете и двадесет шесте главе. Доведене заједно, ред по ред, оне сведоче да „шест дана ради, и сврши сав посао свој“, и да „шест година засејавај њиву своју, и шест година орезуј виноград свој, и сабирај род његов“. „Али је седми дан субота Господу Богу твојему“, и „седма година нека буде земљи субота почивања, субота Господу“.

Обе речи које се у обе заповести о суботи преводе као „седми“, било да је реч о суботи за људе или о суботи за земљу, јесу иста јеврејска реч која се у двадесет шестом поглављу Књиге Левитске преводи као „седам пута“. Контекст двадесет пете и двадесет шесте главе Књиге Левитске постављен је у оквиру пророчког правила да дан у библијском пророштву представља годину. Ништа мање значајно није ни пророчко правило првог помињања.

Прво што се помиње у ова два поглавља јесте начело дан-за-годину. Вилијам Милер је био вођен од стране Гаврила и других анђела да препозна „седам времена“ из Књиге Левитске као симбол две хиљаде пет стотина и двадесет година, и то је у потпуном сагласју са контекстом тих поглавља, а то је начело дан-за-годину, које је изложено у првих пет стихова двадесет петог поглавља.

Када је писац Књига дневника навео разлог због којег је Вавилону било допуштено да јужно царство Јудино одведе у ропство, рекао је да је то било да би земља уживала своје суботње почивање. Једино друго место у Божјој Речи које указује на то да земља ужива починак налази се у двадесет петом и двадесет шестом поглављу Левитске књиге. Седамдесет година током којих је Вавилон владао као прво царство библијског пророштва не представљају само симболичне године током којих ће звер земаљска владати као шесто царство библијског пророштва, него су тих седамдесет година и непосредно упућивање на „седам времена“ Мојсијевог проклетства.

Када започнемо да проучавамо пророштва представљена у првих шест поглавља Данила, од суштинске је важности да знамо да је проклетство „седам времена“, као и благослов „седам времена“, елемент сваког од тих поглавља.

Такође је важно запамтити да је циклус од седам циклуса по седам година обележен оглашавањем јубиларне трубе десетог дана седмога месеца, што је Дан помирења. Ова чињеница повезује „седам времена“ са две хиљаде и три стотине дана из осме главе Књиге пророка Данила, стих четрнаести. Такође је важно запамтити да пророчка година има три стотине и шездесет дана, и ако се три стотине и шездесет дана сабира изнова и изнова, за „седам времена“, то износи две хиљаде пет стотина и двадесет дана.

Када је Данило из књига разумео број година који је Јеремија био означио, започео је молитву која обухвата сваки елемент одговора покајања који је препознат као неопходан, ако Божји народ икада пробуди свест о стварности да су заробљеници у земљи непријатеља. На крају Данилове молитве из двадесет шесте главе Левитске књиге, Гаврило се појавио да Данилу да разумевање виђења које је био „чуо“, виђења о две хиљаде и три стотине дана. Гаврило је започео тиме што је обавестио Данила да је седамдесет седмица „одређено“ за Данилов народ.

Седамдесет недеља одређено је твоме народу и твоме светоме граду, да се оконча преступ, и да се учини крај гресима, и да се изврши помирење за безакоње, и да се уведе вечна праведност, и да се запечате виђење и пророштво, и да се помаже Свети над светињама. Данило 9:24.

Реч преведена као „одређено“ у том стиху значи „одсечено“, и стога значи да је седамдесет седмица требало да буде одсечено од две хиљаде и три стотине дана. Почев од трећег указа 457. године пре Христа, Данилов народ имао би седамдесет пророчких седмица као време кушње. Седамдесет пророчких седмица износи четири стотине и деведесет година. Четири стотине и деведесет година после трећег указа, древни Израиљ би каменовао Стефана 34. године, и био би у потпуности разведен од Бога.

Ропство које је претходило трима указима, који одређују полазну тачку четири стотине и деведесет година времена милости, трајало је седамдесет година. Тих седамдесет година било је одређено да земља ужива у суботњим починцима које древни Израиљ никада није испунио. Седамдесет година суботњих починака за земљу дошло је услед четири стотине и деведесет година (или седамдесет седмица година) побуне против Мојсијеве заклетве.

Четири стотине и деведесет година побуне против завета из двадесет пете главе Левитске књиге произвеле су седамдесет година ропства, да би земља уживала свој починак. Тих седамдесет година ропства довеле су до три указа, који су означили још четири стотине и деведесет година пробног времена за древни Израил. Тако видимо два пробна раздобља од по четири стотине и деведесет година. Три указа представљају праслику вести тројице анђела, од којих је прва дошла 1798. године, на крају првог гнева од „седам времена“ против северног царства. Трећи анђеоло дошао је две хиљаде и три стотине година после трећег указа, 22. октобра 1844. године, када је такође дошао и „последњи крај гнева“.

Током четрдесет и шест година између краја прве срдње и краја последње срдње, Исус је положио темељ Милеритског храма, а темељни камен беше „седам времена“. Тај камен је на почетку требало да буде или темељни камен (или пак камен спотицања) за адвентизам, а на крају или крајеугаони камен и завршни камен (или пак надгробни камен) за адвентизам. Три уредбе које представљају долазак порука тројице анђела у историји од 1798. до 1844. године, такође представљају прва три поглавља књиге пророка Данила.

У наредном чланку почећемо да разматрамо првих шест поглавља.

„Када књиге Данила и Откривења буду боље схваћене, верници ће имати сасвим другачије верско искуство... Једно ће се свакако разумети из проучавања Откривења — да је веза између Бога и Његовог народа блиска и одлучна.“ The Faith I Live By, 345.